

2. Lelkem nagy bánatba esett, / Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rettent engem, / Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben / Panaszlok nagy ínségemben,
Lelkem mégsem találhat / Semmiben nyugodalmat.
3. Szemeimet nyitva tartod, / Aludni éjjel sem hagyod;
Erőmben úgy elfogyék, / Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt, / És forgatám szemem előtt
Az elmúlt esztendőket, / Hányám és vetém őket.
4. E harag mindenkor tart-é? / Az Úr örökké elvet-é?
Nincsen-e önekie / Énhozzám semmi kedve?
Elfogyott-é nagy kegyelme, / És ő atyai szerelme?
És immáron megszűnék, / Amit nekünk megígért?
5. Teljességgel elfogyott-e / Hozzánk való nagy szerelme?
Elaludt-e irgalma / Az ő nagy haragjába?
Végül mondtam: odavagyon / Az én életem immáron,
Isten megvonta kezét, / Nem nyújtja segedelmét.
6. De meggondolám ismétlen, / Miket míveltél régenten:
A te nagy csudáidat, / Miket sok ember látott.
Csudáidról gondolkodva, / Miket láték dolgaidba',
Elmélkedém erősen, / Végre szólék ekképpen:
7. Ó, erős és kegyes Isten, / Szent vagy cselekedetidben,
És sehol senki nincsen / Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten, a te dolgod, / Amint gyakran megmutatod,
Minden népek jól látják / Hatalmadnak nagy voltát.
8. Népedet te kimentetted, / Nagy ínségéből kivetted,
Jákóbnak és Józsefnek / Nemzetét mindkettőnek.
Hogy a víz téged meglátott, / Ott nagy félelemre jutott,
És a tenger mélysége / Hirtelen megrendüle.
9. A felhők esőt ejtettek, / És nagy mennydörgések lettek,
A magas ég harsogott, / Széjjel minden csattogott.
Sűrű nyílvesszők repültek, / Sebes köesők is estek,
Olyan nagy villámlás lett, / Hogy az egész föld fénylett.
10. A föld megrendült ím, szörnyen, / Utad lett a nagy tengeren;
Általmentél a vízen, / Lábad nyoma még sincsen.
A te szerelmes népedet, / Mint egy nyáját, vezérletted,
Kihoztad hatalmaddal / Mózes és Áron által.